

ת"פ 17134/07/11 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 17134-07-11 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד עדי סאו

הנאשם בעצמו

וב"כ עו"ד נטלי גזית ממשרדו של עו"ד שקלאר

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והתנגדות למעצר, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

בכתב האישום נטען כי ביום 8.7.11 בשעה 22:15 לערך, התקבל אירוע במוקד 100 במסגרתו התקשרה גב' פלונית וביקשה כי המשטרה תסייע לה ביציאה מן הבית. מיד ובהמשך, לקח הנאשם את מכשיר הטלפון מפלונית, ואמר לשוטר שהיה על הקו "זה טעות בי" וסגר את השיחה.

בהמשך, הגיעו שוטרים אל הבית, וביניהם אף השוטרת קארין אושר, דפקו בדלת וביקשו להיכנס אל הבית. הנאשם, אשר היה בגילופין, פתח את הדלת וכאשר הבחין בשוטרים ניסה לסגור אותה, אולם השוטרת קארין הצליחה להיכנס אל הבית.

בנסיבות המתוארות, החל הנאשם צועק לעבר השוטרים, שיצאו מהבית, זאת כאשר הוא אוזח בידו כוס חד פעמית עם משקה. כמו כן, במטרה לגרום לפלונית לחדול מבכייה, דחף אותה לעבר הקיר ואמר לה "תשתקי כבר".

בהמשך, השליך הנאשם את הכוס לעברה של קארין וכן היכה בה באמצעות אגרוף ידו השמאלית בלסת.

בהמשך, נקראו למקום שוטרים נוספים לסיוע. הודע לנאשם כי הוא עצור בחשד לתקיפת שוטרים, אך הוא המשיך לדחוף ולהשתולל.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, וטען כי בערב אירוע האישום צפה יחד עם פלונית - אשתו, בסרט החתונה שלהם, שאז ראתה אותו המתלוננת רוקד עם מישהי אחרת ונתעוררה בה קנאתה ועקב כך אף ערכה סצנה של קנאה. הנאשם ניסה להרגיע את המתלוננת, אך היא הזעיקה משטרה שהגיעה לבית. בני הזוג מסרו לשוטרים שהגיעו לבית כי "הכל בסדר", אך השוטרים סרבו לעזוב את המקום ונכנסו לבית ללא צו עיכוב. המתלוננת מסרה כי לא ארע דבר ונוכח זאת, ביקש מהם הנאשם לעזוב, אך הם סרבו לעשות כן. באותה עת, טען הנאשם כי החזיק בידו כוס מים, שבתנועה רחבה של הדגשה, תוך כדי שהוא מבקש שיעזבו, נשמטה מידו ובניסיונו לתפוס את כוס המים, אצבעו נגעה בלסתה של השוטרת קארין, אשר, כנראה, פירשה זאת כתקיפה, הזעיקה תגבורת שהתפרצה לתוך הבית, ואשר השוטרים שהגיעו למקום היכו את הנאשם מכות קשות בכל חלקי גופו, חשמלו אותו עם שוקר, גרמו לו פצעים מדממים, כבלו אותו באזיקים ועצרו אותו.

פרשת התביעה

גב' פלונית, המתלוננת מסרה כי השניים התחתנו שבוע לפני האירוע הנטען וכי אותו ערב צפו בסרט הוידאו של חתונתם ושתו אלכוהול. במהלך צפייתם בסרט, היא הבחינה כי הנאשם רקד עם אחת האורחות באופן שלא נשא חן מלפניה. בשל הקנאה שחשה ובהשפעת הוודקה ששתו (על אף שלדבריה אסור לה היה לשתות), החלה להתנהג באימפולסיביות, קפצה מהמיטה ורצתה לצאת מהבית. הנאשם לא הניח לה לעשות כן, מאחר שהוא מכיר את מידת השפעת הוודקה עליה, וביקש ממנה להירגע אך היא הייתה אימפולסיבית וניסתה לרוץ לדלת ולצאת מהבית, על אף שידעה כי אסור לה לעשות זאת, אך לדבריה, רצתה "להראות אופי".

העדה הוסיפה ותארה כי הנאשם לקח אותה למיטה ואמר לה כי ישוחחו בבוקר, אך היא קפצה מהמיטה וניסתה לצאת, הנאשם תפס בחולצתה, בניסיון למנוע ממנה זאת וכך קרע את החולצה.

היא הצליחה לצאת מהחדר והתקשרה למשטרה מבלי שהנאשם שמע אותה, העדה נרגעה, אך לא הספיקה להתקשר למשטרה ולבטל את פנייתה, השוטרים הגיעו בהתאם לפנייתה ולהם היא מסרה כי "הכל בסדר" וכי התקשרה בטעות ואם יש צורך לשלם קנס אזי היא תעשה זאת. העדה הוסיפה כי אינה מכירה את החוקים ולא ידעה מה היה עליה לעשות.

העדה ציינה כי היא שוחחה עם השוטרים עת היה הנאשם מרוחק מהם, וכי השוטרת אמרה לה לצאת מהבית, הנאשם מסר לשוטרת כי המתלוננת שתתה ואסור לה לצאת מהבית. במהלך חילופי הדברים הללו, טענה העדה, אחז הנאשם בכוס מים שנפלה מידו ובניסיון לתפסה, נגע בטעות בשוטרת.

השוטרת הזעיקה תגבורת, ואזי הגיעו "גברים גדולים", אשר לדברי העדה תפסו את הנאשם במטבח, שברו את הטלפון והחלו להכותו עם השוקר, ובעודו שוכב בעטו בו עם הרגליים והידיים, הוציאו את הנאשם, ערכו

חיפוש בבית, "שברו ארונות, הכל היה על הרצפה".

העדה ציינה כי פנתה לשוטרים כיוון שביקשה להתלוות לנאשם בעת מעצרו, אך הם סירבו לכך. לאחר שפנתה לשוטר ושאלה היכן הנאשם אזי נאזקה היא בידיה וברגליה ונעצרה וכלשונה "התחילו לדפוק אותי בחדרים, עד הבוקר החזיקו אותי באזיקים".

העדה הוסיפה כי "לא דיברה נגד בעלה", לכן נאמר לה על ידי החוקרת כי "אם לא תפסיק לדבר שטויות שימו את בעלה בבית סוהר, אם לא תתחיל לדבר נגדו". לטעמה של העדה היא האשמה בכל אשר ארע והנאשם הוא שרצה לעצור את כל ה"בלאגן" שהיא עשתה.

לאחר סיום חקירתה של העדה במשטרה, כך סיפרה, היא חיכתה לבעלה אך השוטרים ביקשו שתצא מהמשטרה אחרת יוציאו אותה בכוח.

העדה עומתה עם גרסת הנאשם במשטרה לפיה הוא מסר כי הרים אותה וזרק אותה למיטה ונתן לה סטירה כדי להרגיע אותה, אך לטעמה לא היה מדובר בסטירה, אלא בטפיחה על הלחי במטרה להוציא אותה "ממצב של אלכוהול".

בחקירתה הנגדית, חזרה העדה על גרסתה זו. היא שללה את גרסת השוטרת, לפיה הנאשם לא ניסה לטרוק את הדלת בפרצופה, ומסרה כי הוא הניח לה להיכנס ובמהלך שיחתם איתה הוא ישב במטבח בשקט.

באשר לדברי השוטרת כי הבחינה בעדה בוכה, אישרה זאת העדה, אך נימקה את הבכי בטעותה בהזמנת המשטרה.

העדה הדגישה כי הנאשם לא נקט באלימות כלפי השוטרים, אף לא חשב על זה, אלא שהשוטרים היו אלימים כלפיו ותיארה כי הם תפסו אותו, שמו אותו על הרצפה, היכו אותו בידיים וברגליים, לקחו מים מהכיוור והתחילו לשפוך עליו. היא עצמה, כך מסרה, "הייתה בשוק".

העדה נשאלה אם הנאשם התנגד למעצרו, שללה זאת ומסרה כי "הוא לא עשה כלום, לא היה לו כח הוא כמעט מת ברצפה".

בחקירתה החוזרת, מסרה העדה כי בעת שהרביצו לנאשם במטבח, היא הייתה בסמוך, וכאשר ניגשה אליו על מנת לעזור לו, הובילו אותה לחדר השינה, הרימו את הנאשם, שהיה ללא כח וכמעט לא נשם, מהרצפה, שחררו אותה וערכו חיפוש בבית.

העדה הדגישה כי ראתה את השוטרים מכים את הנאשם וגם משתמשים בשוקר, ואף בעטו באשכיו.

קארין אושר, שוטרת, מסרה בעדותה כי במהלך משמרת לילה עת עבדה עם התנדב יגיל, התקבלה קריאה במוקד 100, לפיה אישה התקשרה ומסרה כי בעלה אינו נותן לה לצאת מהבית וביקשה כי יעזרו לה והשיחה נותקה. נעשה איכון לטלפון אשר הצביע על הכתובת אליה נשלחו העדה ויגיל. הם הגיעו לבניין ובעודם למטה שמעו צעקות בשפה הרוסית, משעלו לדירה, פתח הנאשם את הדלת, הבחין בהם וניסה לטרוק את הדלת

בפניהם. הם שמעו את האישה (המתלוננת) בוכה מתוך הדירה, ועל כן הכניסה העדה את רגלה מבעד הדלת במטרה למנוע מהנאשם לסגור את הדלת.

העדה ציינה כי הנאשם והמתלוננת הדיפו "ריח חריף של אלכוהול", ולא היו רגועים. האישה נראתה מפוחדת, בכתה וצעקה, אך ביקשה מהשוטרים לצאת ומסרה שהכל בסדר. לאור אלו ונוכח חשדה כי בוצעה עבירה, ולאור כך שהיתה במקום עם מתנדב אחד בלבד, הזעיקה העדה ניידת נוספת.

העדה הוסיפה כי עת המתינו לכוחות שהזעיקה, אחז הנאשם במתלוננת שבכתה וצעקה ודחפה לקיר ואמר לה "תשתקי כבר". הוא הלך הלך חזר בדירה, ניגש לעדה, והשליך לעברה את הכוס שהייתה בידו השמאלית, וכן נתן לה מכת אגרוף לפניו, ללסת. עם הגעת הניידת, ביקשה העדה כי יעצרו את הנאשם, ואכן השוטרים עצרו אותו במטבח. העדה שהתה עם המתלוננת שניסתה, אותה עת,

להפריע לשוטרים ולמנוע מהם לאזוק את הנאשם, בכך שהעדה חסמה אותה בזמן שהשוטרים עצרו את הנאשם.

לאחר שהנאשם נעצר והוצא מהדירה, ניסתה העדה לתחקר את המתלוננת, לאור דיווחה בטלפון כי הנאשם מונע ממנה לצאת מהדירה וקרע את בגדיה ואכן בחיפוש שנערך בדירה נתפסו בגדים קרועים ורמקול שבור ועל גופה של המתלוננת הבחינו בסימנים כחולים. עוד נמצא בדירה רישיון כלי ירייה על שמו של הנאשם, אך לא נמצא בבית כל כלי נשק, כמתועד במזכר שהוגש וסומן כ-ת/6.

המתלוננת הובאה לתחנה ושם הוחלט ע"י קצין תורן לעצור אותה לאור הפרעתה לשוטרים.

עוד ציינה העדה כי כתוצאה ממכת האגרוף שנתן לה הנאשם, כאבה לה הלסת כשעתיים לאחר מכן, והייתה לה אדמומיות באיזור, ראש המשמרת ביקשה שתלך לרופא ואכן היא נבדקה על ידי רופא שהפנה אותה לחדר מיון, כמצוין ב-ת/5, אך בסופו של יום לא עשתה כן.

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה אודות העדר התייעוד בדבר האדמומיות שהייתה לה בפנים כתוצאה מהאגרוף שנתן לה הנאשם, והשיבה כי הלכה לרופא כשעה-שעה וחצי לאחר האירוע ובשלב זה כבר לא הופיעה אדמומיות והשוטרים נתנו לה לשבת, לשות ולנוח והיא בחרה שלא לפנות לחדר מיון.

לטענת הסנגור, היה על קארין ויגיל לעזוב את המקום משמסרו להם המתלוננת והנאשם ש"הכל בסדר". העדה השיבה כי ראתה את המתלוננת בוכה ונסערת, ועל כן עלתה בה מחשבה כי היא פוחדת מהנאשם והיה חשד שבוצעה עבירה במקום, לכן סירבו לעזוב את הדירה, לבקשתם.

הסנגור שאל את העדה מדוע עשה הנאשם את הנטען על ידה, היינו זרק לעברה כוס מים ונתן לה אגרוף, על אף שלטענתה הם אך נכחו בדירה ללא שהיו בינם לבינו חילופי דברים והיא השיבה כי נוכחותם בדירה הרגיזה אותו, והוא חזר וביקש שיצאו. הם התקדמו לעברו כשדחף את המתלוננת לקיר ואז השליך לעבר העדה את כוס המים שהייתה לו ביד.

העדה הכחישה כי ניסתה להוציא את המתלוננת מהדירה והנאשם מנע ממנה זאת באומרו שהיא שתתה ואסור

לה לצאת מהבית, אלא לגרסתה הם "הקפיאו מצב עד שהגיעה ניידת".

העדה נשאלה אם הזעיקה את הסיוע לפני או אחרי שהנאשם נתן לה אגרוף, והסבירה כי עשתה כן עוד טרם האגרוף, לאור המצב בדירה כפי שתואר על ידה, וזירזה זאת לאחר המכה.

העדה שללה כי ראתה "שימוש בכח", וכן לא ראתה שנשפך על הנאשם מים, לא ראתה שחישמלו אותו, ונימקה כי הייתה עסוקה בלחסום את המתלוננת, ואישרה כי היא אכן צעקה אותה עת הגם שהעדה ציינה אי אינה זוכרת את תוכן צעקותיה.

העדה הכחישה כי "הפכו את הבית ושברו ארונות". היא טענה כי ערכה חיפוש, יחד עם אביבית (ראש המשמרת), אחר הנשק כפי שציינה ב-ת/6.

את טענת הסניגור כי השוטרים תיאמו את הדו"חות שלהם, הכחישה העדה ומסרה כי הפנתה לדו"ח של משה אל, מבלי לראות את תוכנו, מאחר שהוא עצר את הנאשם, והיא שמעה כי הוא התנגד והיה שימוש בטייזר.

אלכס דומסקי, מתנדב במשטרה העיד כי ביום האירוע היה בסיוור יחד עם שוטר ושני מתנדבים, עת קיבלו את בקשתה של השוטרת קארין להגיע למקום אליו הופנתה, הוא תיאר כי היא "צעקה בקשר תגיעו לפה", לא ענתה לאף קריאה וחששו לחייה, הם לא היו רחוקים הגיעו למקום, ראו אותה מאחורי הדלת והיא מסרה להם כי "הבחור שהיה בפנים הביא לה אגרוף", הם נכנסו לבית ומסרו לנאשם כי הוא עצור בגין תקיפת השוטרת, ניסו לאזוק אותו, אך הוא התחיל להשתולל עם הידיים לכל הצדדים, דחף את העד, ניסו להשתלט עליו, הפילו אותו לרצפה, לא הצליחו לאזוק אותו מאחר שהוא המשיך להשתולל. באותו רגע הגיע השוטר טל רמתי למקום, אשר עשה שימוש בטייזר ורק אז הצליחו לאזוק אותו.

העד שלל את גרסת הנאשם ואשתו לפיה, השוטרים היכו את הנאשם ללא כל סיבה ועל אף שלא התנגד למעצרו, והוסיף כי היה שימוש בכח נוכח התנגדותו למעצר אך ברגע שהוא נכבל, הופסק השימוש בכח.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד אודות הכח שנקט בעת המעצר, וציין כי השימוש בכח היה לצורך ניסיון להשתלט על הנאשם כדי לאזוק אותו. העד אישר כי נתן לו מכת אגרוף אחת לבטן, והסביר כי אין המדובר באגרוף אלא בדחיפה לבטן והדגים דחיפה עם היד.

העד לא זכר פרטים כגון, מספר השוטרים שהגיעו יחד עם טל רמתי ומספר הפעמים בהן היה שימוש בטייזר (הוא לא עשה שימוש בטייזר בעצמו מאחר שהינו מתנדב והדבר אינו בסמכותו).

אור קדושים, שוטרת, העידה כי ביום האירוע הייתה חניכה בקורס שוטרים. במהלך סיור שגרתי עם השוטר טל רמתי, הוא קיבל קריאה לסיוע מהשוטרת קארין, הגיעו למקום והבחינו בשוטרת קארין ובמתנדב שדוחפים את דלת הכניסה של הבית, במסדרון הייתה המתלוננת, היא הייתה נסערת, מסרה לעדה כי קראה למשטרה מאחר שהנאשם קרע לה את בגדיה והעדה ניסתה להרגיע אותה.

העדה הוסיפה כי היא התמקדה בניסיון להרגיע את המתלוננת, ראתה כי השוטרים ניסו להשתלט על הנאשם אך אינה מיטיבה לזכור א שהתרחש.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי המתלוננת שהייתה נסערת ומבוהלת צעקה לעבר השוטרים: "תעזבו אותו תחזירו אותו".

העדה חזרה והדגישה כי הייתה עם המתלוננת וניסתה להרגיע אותה, ראתה ניסיון השתלטות על הנאשם, אך לא הבחינה בפרטים.

העדה הבהירה כי ערכה על המתלוננת חיפוש לשם בדיקת סימני אלימות, נוכח טענתה כי הנאשם קרע את בגדיה.

מר טל רמתי, סייר במשטרת פ"ת העיד כי קיבל קריאה לסיוע מצוות, והגיע למקום, שם כבר היה צוות אחר שהגיע לפניו. הוא הבחין בניסיון להשתלט על אדם ולאזוק אותו ללא הצלחה, הוא עצמו הוציא את הטייזר והזהיר אותו כי יפעילו אם לא יפסיק להשתולל, אך הלה המשיך. העד הצמיד את המכשיר לגופו ללא מחסנית - כשוקר - ולאחר מכן אזקו אותו.

העד הבהיר כי השתמש בטייזר וחשמל את הנאשם רק פעם אחת ולא כמה פעמים, כפי טענת הנאשם והדגיש כי לא היה לו זמן לחפש מים במקרה כגון זה ולשפוף עליו, ועוד הוסיף כי אין כל סיבה לכך מאחר שמים לא יעזרו. העד מסר כי לא היכה את הנאשם, לא באשכיו ולא באופן אחר כלשהו.

הוצגו בפיו תמונותיו של הנאשם לאחר האירוע, (נ/1) שתועדו על ידי הסנגור, ולעד לא היה מושג אודות פגיעותיו ולסברתו, כנראה זה אלה נגרמו כתוצאה מההשתוללות שלו.

אלכס קובלנצ'יק, החוקר אשר חקר את הנאשם. חלף חקירתו הראשית הוגשו: הודעתו של הנאשם וסומנה כ-1/ת, שני מזכרים מיום 9.7.11 שסומנו כ-2/ת ו-3/ת. (מ-2/ת עולה כי המתלוננת - אשת הנאשם, עודכנה בדבר מעצרו של הנאשם בתום חקירתו אך מסרה כי איננה רוצה שיעצר, ביקשה לשחררו, וסירבה להוציא נגדו צו הרחקה כי "אוהבת אותו מאוד", ומ-3/ת עולה כי בתום חקירתה של המתלוננת, העד ביקש לצלם סימנים כחולים על רגלה אך היא סירבה בתוקף ומסרה לו כי אלה אינם רלבנטיים).

העד נחקר בחקירתו הנגדית אודות השפה בה חקר את הנאשם, נוכח טענת האחרון כי זו הייתה ברוסית. העד לא זכר זאת, אך ציין כי במידה ואכן כך נעשה, בנוסף להודעה אמור להקליט את החקירה. התביעה הציגה טופס המעיד על ההקלטה וההגנה הגישה לתיק בית המשפט תקליטור החקירה אשר סומן כ-7/ת.

העד לא זכר את מצבו של הנאשם, או באם היה חבול עת חקר אותו, אך לגישתו הוא "שיתף פעולה והיה במצב יחסית טוב".

מר יגיל מובחר, מתנדב במשטרה העיד כי עבד בערב עם השוטרת קארין, והוזעקו לאירוע "של צעקות לעזרה", בתוך הבית הבחינו בגבר שדחף את בת זוגו לכיוון הקיר, אחר כך השליך כוס חד פעמית מידו לעבר

השוטרת קארין, ונתן לה אגרוף ללסת ימין, לאחר מכן, העד הרחיק אותו משם והמתין יחד איתו במטבח עד שהגיעה ניידת כעבור מספר דקות.

העד ציין כי לאחר שהגיעה הניידת, הוא ירד להביא אזיק.

במהלך חקירתו הנגדית של העד הוגש המזכר שרשם בסמוך לאירוע האישום וסומן כ-נ/2.

העד לא זכר פרטים מהאירוע אך זכר אותו באופן כללי, ולא ידע פרטים אחרים כיוון שציין כי לאחר הגעת הניידת שהזעיקה השוטרת קארין, הוא התבקש לרדת להביא אזיקי רגליים וכשחזר - הנאשם כבר היה בשכיבה וכבלו אותו באזיקים שהעד הביא. הוא הכחיש כי ראה שהנאשם הוכה על ידי השוטרים.

אביב יעקב, שוטר, שבעת הרלוונטית לאישום היה מתנדב, הוא שעצר את הנאשם והדו"ח שערך בהתאם, הוגש וסומן ת/4.

העד תיאר כי ביום האירוע היה במשמרת כמתנדב עם השוטר משה אל והמתנדבים אלכס דומסקי ועידן פגיר. הם שמעו בקשר קריאת מצוקה של השוטרת קארין אושר שביקשה כי יגיעו לכתובת בה הייתה, ראש המשמרת שאל אותה מה ארע, אך היא לא ענתה יותר בקשר. הם הגיעו למקום, עלו לדירה והשוטרת קארין הצביעה על הנאשם, אשר עמד אותה עת במטבח, כמי שתקף אותה. השוטר משה אל ניגש לנאשם, היה ביניהם דין ודברים, לאחר מכן הנאשם החל לתקוף את השוטר משה בכך שהדף אותו לאחור בשתי ידיו. בשלב זה, כך מסר העד הוא ניגש לעזור לשוטר משה בכך שתפס את ידו הימנית של הנאשם בניסיון להשתלט עליו, בתגובה, הנאשם ניסה לעקם את ידו הימנית של העד, או אז הצטרף המתנדב עידן פגיר, שביחד עם השוטר משה אל הוריד אותו לקרקע, על מנת להשתלט עליו. גם במצבו זה המשיך הנאשם להשתולל עם הידיים והרגליים וניסה לבעוט בהם ולתת להם אגרופים. במקום הגיע השוטר טל רמתי, כתגבור וסיוע, וזה נתן לנאשם "פולס חשמלי בעזרת מכשיר הטייזר" נוכח הקושי להשתלט עליו, לאחר מכן הנאשם נרגע, וכבל בידיו וברגליו.

העד שלל כי היכו את הנאשם והשתמשו בטייזר יותר מפעם אחת. לדבריו, האלימות הייתה מצד הנאשם כפי שתיאר לעיל, וחופץ מלנסות להשתלט עליו ולמנוע ממנו פגיעות בשוטרים, הם לא היכו לו. באשר לשימוש בטייזר, מסר העד מסר כי ראה שנעשה בו שימוש פעם אחת, על ידי השוטר טל רמתי.

בחקירתו הנגדית מסר העד כי הוא כבל את הנאשם עם אזיקים שמישהו נתן לו.

העד הוסיף כי עת הגיעו לבית לא הייתה אלימות מצד הנאשם.

גם עד זה הכחיש כי השוטרים שפכו מים על הנאשם ואז חשמלו אותו בטייזר, כשדבריו "לא היה זמן למצוא מים ולשפוך על בן אדם שמנסה לתקוף אותי".

זכרון הדברים שערך העד בסמוך לאירוע האישום הוגש וסומן כ-נ/3.

משה אל, שוטר, שהיה בתפקיד מפעיל מתנדבים בעת הרלוונטית לאישום, העיד כי הייתה ניידת באירוע אלמ"ב, שידרה ותוך כדי שידור הפסיקה לשדר. הם חשו כי יש סכנה לשוטרים שהיו באירוע, ולכן התקדמו

לשם במהירות. משנכנסו לדירה, הבחינו במטבח, בנאשם, ממנו נדף ריח של אלכוהול, וכן היה לו משהו ביד, ואז רץ הנאשם לעבר העד והתחיל לדחוף אותו עם שתי ידיו לכיוון החזה, הפילו על הרצפה, ואזי הגיע שוטר נוסף (טל רמתי), ותוך שהנאשם בועט בעד ומשתולל על הרצפה, השוטר שהגיע עשה שימוש כלפי הנאשם ב"אקדח טייזר" וכבלו אותו.

העד הוסיף כי אין בסיס לטענת הנאשם כי הוכה על ידי השוטרים, כך שאין סיבה שיגיעו לביתו בידיעה שהם ישתמשו נגדו באלימות.

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי לא נחבל כתוצאה מהשתוללות הנאשם, ולא ידוע לו אם נגרמו חבלות לשוטרים אחרים. העד לא זכר אם לקח את הנאשם לבדיקה בבי"ח בילינסון או מי מהשוטרים לקח אותו.

עידן פגיר, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היה מתנדב במשטרה, העיד כי במהלך אירוע סיור שגרתי, בשעות המאוחרות של הערב, שמעו קריאות עזרה משוטרת, והופנו על ידי ראש המשמרת למקום. משהגיעו לשם, הצביעה השוטרת על הנאשם כמי שתקף אותה וביקשה שיעצרו אותו. השוטר משה אל, ניגש לנאשם וביקש תעודת זהות, אז התנפל הנאשם עליהם, העד "חיבק אותו ביד שמאל", בכוונה לעצרו, אך הדבר לא התאפשר, משהנאשם השתולל. אז הגיע שוטר נוסף שעשה שימוש בטייזר.

העד שלל כי היכו את הנאשם והבהיר: "פשוטו כמשמעו כשהוא קפץ עלינו אני חבקתי אותו דרך צד שמאל שלו כששוטר נוסף חבק אותו ביד ימין ופשוט ניסינו להביא את שתי הידיים לאזיקה מאחורי הגוף". הוא הוסיף כי לאחר השימוש בטייזר, הובל הנאשם לניידת.

העד מסר כי השוטר טל רמתי הזהיר את הנאשם לפני השימוש בטייזר, באומרו כי אם ימשיך להשתולל הוא ישתמש נגדו בטייזר.

העד הכחיש כי נשפכו מים על הנאשם ומסר כי "היה מים במטבח על הרצפה" ליד הנאשם.

גם עד זה בנוסף ליתר העדים שלל כי שברו את הטלפון של הנאשם ומסר כי לא זכור לו שהיה טלפון.

העד הדגיש כי המתלוננת לא נכחה במטבח עת ניסו לעצור את הנאשם.

בדומה ליתר השוטרים והמתנדבים נשאל העד אם הם כתבו את הדו"חות או המזכרים ביחד והכחיש זאת.

פרשת ההגנה דיון והכרעה

כעת ההגנה העיד הנאשם, תקליטור בו מוקלטת חקירתו במשטרה הוגש וסומן כ-נ/7.

הנאשם העיד כי ביום האירוע, חזר עם המתלוננת מהחנות, הכינו אוכל והציע למתלוננת לשתות יחד איתו. הפעילו את ה-די וי די, וצפו בסרט החתונה שלהם. לפתע המתלוננת ראתה קטע בתוך הסרט והתחילה לקנא. הבהיר כי היא ראתה שבמהלך החתונה רקדו וולס ובמהלך הריקוד החליפו בנות זוג, המתלוננת התרגזה והוא

הופתע מתגובתה. הוא התחיל להרגיע אותה, אך היא לקחה את הטלפון והתקשרה למשטרה, במהלך שיחתה עם המשטרה הוא לקח ממנה את הטלפון ואמר שהכל בסדר. הוא ניסה למנוע מהמתלוננת לצאת, אך היא התלבשה והתחילה לצאת מהדירה, אז תפס בחולצתה והחולצה קצת נקרעה, הוא השכיב אותה על המיטה וניסה להרגיעה ללא הצלחה. המשיך להרגיע וכשנרגעה פתאום שמעו דפיקות בדלת. פתח את "קצת הדלת" וראה שוטר ושוטרת, להם אמר "שהכל בסדר". העד טען כי הם פתחו את הדלת לגמרי, שוב מסר להם שהכל בסדר, בהמשך לקח כוס מים ומילא מהקולר, והשוטרים פנו למתלוננת וביקשו שתתלווה אליהם, הנאשם מסר כי הוא לא נותן לה לצאת כי הוא "מכיר אותה כאשר היא שתויה" והבהיר כי היה כבר לילה בחוץ והוא פחד שהיא תתבלבל ותלך לאיבוד במצבה. העד המשיך ומסר כי עת פנה לשוטרים בבקשה לעזוב את הבית ולצאת, נפלה הכוס שהייתה לו ביד (אותה מילא עד הסוף ולכן הייתה רטובה ונפלה), ניסה לתפוס אותה ולא הצליח, ותוך כדי הוא "קצת נגע" בשוטרת.

הנאשם הוסיף כי התנצל על התקרית הנ"ל, בפני השוטרת "כ-20 פעמים".

הנאשם הכחיש כי דחף את המתלוננת לקיר אלא לגרסתו הוא אחז בה והזיז אותה, הבהיר כי ליווה אותה אל דלת חדר השינה ואמר לה "את לא תצאי לשום מקום".

הנאשם העיד כי השוטרת הזעיקה עוד שוטרים ואז השוטר הנוסף התפלא למעשה זה ואמר לה "למה את עושה את זה, כי האנשים הם בסדר... הם אנשים נורמליים". לפתע שמע צלילי הסירנה של המשטרה. הנאשם מסר כי מיד לקח את הטלפון במטרה לצלצל לעו"ד שלו, אך לא הספיק לעשות זאת, כשלטענתו, השוטרים הסתערו עליו והחלו להכות אותו, השכיבו אותו עם הפנים לרצפה, בעטו בו באשכים, שפכו על גבו מים. הוא הכחיש כי השוטר משה ביקש ממנו להציג ת.ז.

עוד הכחיש הנאשם כי "הסתער על השוטרים", ומסר כי הם אלה שהתנפלו עליו ופירט: "הם נכנסו במהירות, רצו במדרגות כאילו קרה משהו, בריצה. הם הסתערו עלי בקבוצה. הפילו אותי על הרצפה מיד, כיפפו את הידיים מאחורי הגב, ושמנו לי אזיקים על הידיים. האזיקים גם על הרגליים וגם על הידיים, והתחילו להרביץ לי."

באשר לחבלות שהיו על גופו ומופיעות בנ/1, הנאשם שלל כי מדובר בפגיעות מעבודתו וגרס כי בעבודתו כרתך הוא לבוש תמיד בחליפה עם שרוולים ארוכים.

הנאשם ציין כי ידו התנפחה מהאזיקים, ביקש שישחררו אותם אך בקשתו לא נענתה, ורק לאחר ש"הגיעה שוטרת ככל הנראה בדרגה גבוהה יותר", הוא התלונן בפניה על כאבים בידו, היא הסתכלה ואמרה "דחוף לשחרר".

הנאשם המשיך ותיאר כי הוא נלקח לחקירה, לאחר סיום החקירה ביקש להיבדק אצל רופא, נבדק אצל הרופא בתחנת המשטרה וזה הפנה אותו באופן דחוף לבית החולים, הוא נלקח על ידי המשטרה לחדר המיון ולאחר מכן הוחזר למשטרה (הוצג בהקשר זה מזכר של הרופא בתחנה וסומן כ-נ/9 הוגש גם דו"ח חדר המיון וסומן כ-נ/8).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם איך ניסה להרגיע את המתלוננת לאחר שזו התחילה לקנא והשתוללה, השיב

כי חיבק אותה, הכחיש כי זרק אותה למיטה כפי שמסר בהודעתו במשטרה (ת/1), אלא לגרסתו הוא השכיב אותה, משך בחולצה ואז זו נקרעה. לגבי הסטירה הוא ציין כי לא נתן לה סטירה והדגים טפיחות קלות על הפנים, כשלגישתו זה לא נקרא סטירה אלא "זה במצב שבן אדם נמצא במצב של הלם ושוק, זה מרגיע". נשאל מדוע לא מסר זאת במשטרה ולגרסתו חשב שאין צורך, יכול להיות ששכח.

הנאשם מסר כי אחד מהשוטרים החזיק את הדלת עם הרגל, והשני עמד מולו, לשאלת ב"כ המאשימה מדוע היה צורך ששימו רגל בדלת, הוא ציין כי צריך לשאול אותם למה עשו זאת, והכחיש כי הדבר נעשה מאחר שהוא סגר את הדלת, ואמר: "אני בכלל לא נגעתי בדלת". הנאשם הכחיש כי תפס את המתלוננת במטרה למנוע ממנה להיענות לשוטרים, וטען כי הוא סובב את הגוף שלו אליה ואמר לה את לא תלכי לשום מקום כדי לא לתת לה לצאת, והדגים על ב"כ המאשימה אחיזת כתפיים ולגישתו זו אשתו, מותר לו לגעת בה בעוד שבאישה אחרת אסור לו לגעת.

הנאשם הסביר כי בין הארון לקיר יש כ-90 ס"מ כך שאי אפשר להסתובב כדי לזרוק את המתלוננת.

הנאשם אישר כי שתי 3 כוסיות וודקה באותו ערב והיה שתוי, הציג את מכשיר הטלפון, שלטענתו שברו השוטרים במהלך האירוע, ועד היום לא תיקן אותו.

הנאשם לא מסר במשטרה פרט זה, לא ציין כי רצה להתקשר לעו"ד, אלא שמסר לשוטרים שברצונו לשוחח עם עו"ד, לא ציין כי שברו טלפון שהיה ברשותו וגם לא ציין כי שפכו עליו מים, על אף שבחקירתו הנגדית מסר כי שמע שוטר שאמר "משה שפוך עליו מים" בעת שהשוטר השני חישמל אותו בשוקר.

לגישתו הוא מסר הכל במהלך הודעתו אך אינו יודע מדוע לא תורגמו דבריו מההקלטה ואינם מופיעים ב-ת/1.

הנאשם שהכחיש כי התנגד למעצר נשאל מדוע צעק לעבר השוטרים עת ניסו לעצרו, והוא מסר כי במטרה לבקש מהם "שיקשיבו לו... ושהם סתם עושים את זה", הוא עומת עם גרסתו העולה מהודעתו במשטרה לפיה, ביקש מהשוטרים לקום וללכת לבד ולא התנגד כלל למעצר, הכחיש זאת כשלגרסתו, כיצד יקום וילך לבד בעודו אזוק בידיו וברגליו. הנאשם עוד הכחיש כי התבקש על ידי מי מהשוטרים להציג ת.ז..

באשר לסימנים הכחולים שהיו על גופה של המתלוננת, בדומה לגרסתו במשטרה, טען הנאשם כי הם נגרמו תוך כדי קיום יחסי מין. (בעוד שעולה מ-ת/1 שהמתלוננת אמרה שהם נגרמו ממכה שקיבלה משולחן).

לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, ראיותיהם, אותות האמת שנגלו במהלך הדיון ומכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל החל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מלבד גרסת המתלוננת - אשת הנאשם, גרסאות עדי התביעה משתלבות זו בזו, שוכנעתי באמינותן והן משלימות אחת את השניה, כפי שעוד יפורט להלן. לעומתן גרסת הנאשם נסתרה על ידי עדי התביעה ולא אחת אף נשמעה מתפתלת ולא עלתה בקנה אחד עם מבחני היגיון ושכל ישר.

גרסתו של הנאשם אינה עומדת במבחן ההיגיון והשכל הישר כבר מתחילתה בכל הקשור להזעקתה של המשטרה למקום. על פי גרסתו הרי שתחילה התנהלו העניינים בשלווה רבה בינו לבין המתלוננת ולאחר ארוחה ושתיה הם פנו לצפות בסרט שתיעד אירוע משמח בחייהם. על כך העיבה קנאתה של המתלוננת שצפתה בו בסרט רוקד עם אחרת והוא לא יכול היה להרגיעה מכעסה בשל כך ועל כן התקשרה המתלוננת למשטרה. כלום ניתן לקבל את הגירסה שבשל קנאתה וכעסה על הנאשם שרקד עם אחרת הזעיקה המתלוננת את המשטרה? כלום התכוונה להתלונן בפני המשטרה על כך שרקד עם אחרת?. השכל הישר מוביל למסקנה כי ברי שאירוע אחר הביא את המתלוננת להתקשר אל המשטרה.

המתלוננת מסרה כי בעלה אינו מניח לה לצאת מן הבית, ולמעשה, על כך אין חולק. גם הנאשם לא הכחיש כי לא הניח למתלוננת לצאת מן הבית ואף עדי התביעה שנכחו במקום מסרו כי הוא עשה כן לנגד עיניהם ובנוכחותם. הסברו היה כי לא רצה להניח לה לצאת מן הבית כיוון שהיתה שתוייה והוא חרד פן תפגע באם תצא במצבה זה, אלא שהוא לא הניח לה לצאת מן הבית גם בלווית השוטרים שבוודאי לא היו מניחים לה להיפגע.

ניתן ללמוד כי אכן ארע אירוע אחר בביתם של בני הזוג, התואם יותר את קריאתה של המתלוננת למשטרה, בכך שבמהלך החיפוש בבית אכן נמצאו מבגדיה של המתלוננת קרועים, לבד מחולצתה שנקרעה, כאשר הנאשם מנע ממנה לצאת מן הבית וכן נמצאו עליה סימנים כחולים.

בכל הקשור לאופן "המגע" עם השוטרת קארין, הרי שגרסתו שבבית המשפט היא גירסה מועצמת ומתפתחת לעומת הגירסה המצומצמת מאוד אשר מסר בהודעתו שבמשטרה. עם זאת במשטרה אישר הנאשם כי אמנם היה זה בשגגה, אך הוא נתן מכה בפניה של השוטרת קארין. בבית המשפט, הרחיב גרסתו הכיכד למעשה, נפלה כוס המים מידו ואיך במהלך תנועה זו אך אצבעו נגעה בפניה של השוטרת. אם קודם לכן לא היתה מחלוקת כי השוטרת הוכתה בפניה והמחלוקת התייחסה אך לכוונה שבבסיס המכה, עתה הורחבה המחלוקת לעצם המכה וטיבה.

בהודעתו שבמשטרה אישר הנאשם כי במהלך ניסיונו להרגיע את המתלוננת הוא "זרק אותה" למיטה וסטר לה. בבית המשפט לא נזכרה גרסה זו וכל אשר ציין כי ניסה להרגיעה ואזי היא התקשרה אל המשטרה. משנשאל על גרסתו שבמשטרה בחקירה הנגדית, הוא ציין כי לא מדובר היה בסטירה אלא בטפיחות.

למעשה, על פי הודעתו שבמשטרה, הודה הנאשם בתקיפתה של אשתו. גם אם מדובר היה במי שהיתה שתוייה אותה עת, אין בכך הצדקה לנאשם לנקוט כלפיה אלימות מסוג כלשהו.

עדויות של המתלוננת היתה עדות לא שגרתית. המתלוננת לא הוכרזה כעדה עויינת. היא לא חזרה בה מדברים שמסרה קודם לכן, שכן באופן כללי זו היתה גרסתה למן האירוע עצמו ובחלקה אף במהלכו.

המתלוננת עשתה כל מאמץ לחלץ את הנאשם מן המצב אליו נקלע, כבר במהלך האירוע עצמו בדירתם ולאחר מכן במהלך החקירה ואף במהלך עדותה בבית המשפט.

המתלוננת קיבלה על עצמה את העמדה של האשמה באירוע זה, כמי שבשל קנאתה החל כל האירוע ועל כתפיה מוטלת האחריות לאירוע, בשל שהיא הזעיקה את המשטרה. למרבה הצער, לא אחת נראות ונשמעות בבתי המשפט עדויות מסוג זה, כאשר הקורבן נוטלת על עצמה את האחריות למעשים שבוצעו כלפיה.

חיזוקים לגרסת התביעה, ניתן למצוא גם בסתירות בין גרסאות הנאשם והמתלוננת, כפי שאלו עלו מעדותה בבית-המשפט, למשל: היא מסרה כי הנאשם לא שמע שהתקשרה למשטרה, אך הוא אישר כי שמע שדיברה על משטרה לקח ממנה את הטלפון ומסר "הכל בסדר".

דווקא בניסיונה של המתלוננת לגונן על בעלה, ולא למסור דברים שיפילילו אותו, עלו סתירות שערערו את גרסתה.

זאת לצד סירובה כי החבלות שעל גופה יתועדו במשטרה.

עוד יש לזכור לענין עדותה של המתלוננת, כי כעולה מכלל העדויות שהובאו בפני בית המשפט, הרי שאת חלקו של האירוע לא ראתה ממש, בשל שהשוטרים חסמו את דרכה לעבר הנאשם ואף הובילו אותה לחדר אחר בדירה.

עם זאת, בגרסת הנאשם בה לא נתתי אמון, כפי שציינתי לעיל, נמצאו בכל זאת, תימוכין לדברי עדי התביעה, ולא רק לדברי המתלוננת, כגון: שהשוטרת קארין שמה את רגלה במטרה למנוע ממנו לסגור את הדלת בפניה, דבר שעלה גם מגרסתה של השוטרת קארין (ב-4/נ) אך המתלוננת שללה זאת וטענה כי הנאשם נתן להם להיכנס ולא ניסה למנוע זאת. שני השוטרים שהגיעו ראשונים למקום העידו כי הנאשם מנע מהמתלוננת לצאת, דחף אותה לקיר וצעק לעברה שתשתוק אך הוא טען כי "הזיז" אותה בניסיון למנוע ממנה להתלוות לשוטרים בשל היותה תחת השפעת אלכוהול, ומסר הסבר תמוה ולא היגיוני עת אמר כי חשש ש"תתבלבל או תלך לאיבוד".

לגרסת המתלוננת לאחר שהתקשרה למשטרה בפעם הראשונה, היא נרגעה אך לא הספיקה להתקשר ולבטל את פנייתה. הדבר סותר את גרסאותיהם של קארין ויגיל אשר העידו ותיעדו במזכרים כי שמעו צעקות בשפה הרוסית עוד כשהיו בחדר המדרגות.

נתתי אמון בגרסאות עדי התביעה, היינו השוטרים, שבמהותן ובעיקרן היו עקביות, בהירות וסדורות.

יש לזכור כי מדובר בשוטרים שהם שותפים לאירועים רבים מדי יום ביומו ומעידים על פי זכרונם על אירועים אלה לא פעם לאחר זמן רב מאז קרות האירוע.

מטבע הדברים כי מספר עדי ראיה לאירוע לא ימסרו עדות זהה ומדוייקת באשר לאותו אירוע וטוב שכך, לו היה הדבר כך, כי אזי מדובר היה בעדות מדוקלמת ומתואמת. כל עד מעיד על פי נקודת המבט שלו, על פי זווית הראיה שלו ועל פי החשיבות שהוא מייחס לנושא זה או אחר, עוד יש לזכור כי לא כל העדים נטלו חלק מלא במלוא האירוע והם הגיעו למקום בזמנים שונים. מכאן שיש לבחון, כאמור, את עיקרן של עדויותיהם

והגרעין של העדות. סתירות מהותיות היורדות לשורשו של ענין ואשר יש בהן כדי לפגום במהימנות העדויות לא נמצאו בעדויותיהם.

בהתייחס לשימוש בטייזר, עולה מהתמונות (נ/1) כי הנאשם נחבל, במספר מקומות בגופו, אך השוטרים העידו כי השימוש בטייזר היה פעם אחת בלבד. לא ניתן לשלול כי הנאשם נחבל במהלך המאבק עימו לכבילתו ואף כתוצאה מהשימוש בטייזר. אולם כל אלה נעשו, משקיבלתי את עדויות השוטרים על מנת להשתלט עליו משהתנגד למעצרו ותוך שימוש בכח סביר .

לא קיבלתי את עדותו כי במהלך השימוש בטייזר שפכו עליו מים במזיד, על מנת להרבות את סבלו או שפכו עליו מים בכלל, הגם שאחד העדים ציין כי היו מים על הרצפה.

אין בכך דבר, שכן הנאשם עצמו הוא שסיפר הכיצד נשפכו מים מכוס המים שאחז בידו טרם שזו הושלכה/נפלה לעברה של השוטרת קארין.

השימוש בטייזר נעשה, רק לאחר שהנאשם עצמו נקט באלימות, לא ניתן היה לעצרו ולאחר שהשוטר רמתי הזהירו כי אם לא יחדל מהתנהגותו הוא יעשה בו שימוש.

הפליג והגזים ב"כ הנאשם עת השתמש במילה "ליניץ" נגד השוטרים שאך ביצעו את עבודתם נאמנה. ההגנה גם מסרה כי ישנם הליכי ערר במח"ש, זאת ללא שהציגה לבית-המשפט אסמכתאות הנוגעות לדבר, אך מדברי הסנגור ניתן להסיק כי תלונה שהגיש הנאשם על אלימות מצד השוטרים, נדחתה לאחר בירור.

מחובת השוטרים שהגיעו למקום בעקבות אירוע אלמ"ב לוודא כי אין חשש לשלומה של המתלוננת, על אף שהיא מסרה ש"הכל בסדר" אך התנהגותה והתנהגותו של הנאשם, הצביעו על פחד והלם בהם הייתה שרויה המתלוננת וכוחניות מצד הנאשם שאף מנע ממנה לצאת מהבית בנוכחות השוטרים ולבקשתם.

הנאשם והמתלוננת טענו כי השוטרים "הפכו את הבית ושברו ארונות" במהלך החיפוש, אך לא הביאו את הראיות הנדרשות, ולא תיעדו זאת בתמונות כפי שתיעדו את החבלות על גופו של הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, והוא יורשע בעבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והתנגדות למעצר, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

ניתנה היום, י"ח אדר ב תשע"ד , 20 מרץ 2014, במעמד הצדדים